

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΞΥΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερωνίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἄναϊς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετὰ φρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη. — Ὁ Ἄμνός τοῦ Πάσχα, Δημοτικὴ παράδοσις. — Λύσις αἰνιγμάτων. — Αἰνίγματα. — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
Ἐξαμην. " " 5		Ἐν ταῖς ἑπαρχίαις..... " 15
Ἐτησίᾳ " " 10		Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ..... " 25
Ἐξαμην. " " 6		
Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. " 15		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

— Ὅχι, ἔρχομαι νὰ σε φονεύσω. — Σελίς 100, στήλη 1.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

XIII

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ — Συνέχεια.

Ἡ Κάρμεν τότε, ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ὁποίας ἐξέλειπε τὸ ἔδαφος, ἡ Κάρμεν τεθορυβημένη καὶ παρακαλοῦσα ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς τῆς τὸν ἐσταυρωμένον Θεὸν νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἰσχύν νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριόν τῆς, ἡ Κάρμεν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καλύπτουσα αὐτὰς δι' ἄσπασμῶν.

Ὁ γέρον ἀπέσυρε τὰς χεῖράς του, ἐκάλυψε δι' αὐτῶν τὸ πρόσωπόν του καὶ ἤρξατο κλαίων σιωπηλῶς. Ἡ Κάρμεν, ἰσχυρὰ ἕως τότε καὶ πλήρως ἐπιποθέσεως, ἠσθάνθη καταπίπτον τὸ θάρρος τῆς, καὶ φοβουμένη μὴ δὲν ἦ θελε δυνηθῆ νὰ ὑποστῇ ἐπὶ πλείονα χρόνον τὸ βῆρος τοῦ πόνου τῆς, τρέμουσα μὴ προδώσῃ τὸ κλεῖθρον μυστικόν τῆς ἐνώπιον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνου, ὅστις τὴν ἐνόμιζεν ἔνοχον, ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐτρέπη εἰς φυγὴν.

Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Νικίου, ὁ πτωχὸς κωφός, ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἐβλεπε κλαίοντα τὸν αὐθέντην του καὶ τὴν νεανύριαν του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀφορμὴν τῶν δακρῶν αὐτῶν, ὁ Ἰάκωβος ἐβρίψε βλέμμα ὀργῆς

πρὸς τὸν γέροντα καὶ ἔτρεξε κατόπιν αὐτῆς.

— Κόρη μου, εἶπε φθάνων αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου εἶχε καταφύγει, κόρη μου, διατί κλαίεις; εἶπέ μου ποῖος εἶναι ὁ αἴτιμος, ὁ ὁποῖος σὲ θλίβει; εἶπέ, τὸν φονεύω ἀμέσως!

Εἰς τὴν βροντώδη αὐτὴν φωνὴν ἡ Κάρμεν ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτε, εἶπε διὰ σημείων, τίποτε. . .

— Ὅχι, ὄχι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν κλαίεις ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὰ δάκρυα. Θέλω νὰ μάθω. . .

Ἡ Κάρμεν τῷ ἐνευθεν, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ μυστικόν τῆς, καὶ ὡς κύων πειθήνιος ὁ γίγας ἔλαβεν εἰς τὴν εὐρεῖαν

χειρά του τὴν τριφεράν χεῖρα τῆς νεανίδος, ἠσπάσατο αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔφυγε ταπεινῶς.

Ἡ Κάρμεν διέμεινε τότε καταβεβλημένη ὑπὸ σιωπῆν καὶ ζοφερὰν λύπην· εἶτα τέλος τὰ δάκρυά της, στεῖρευσαντα ἐπὶ μικρὰν, ἀνέβλυσαν αὐθις καὶ τὴν κατέπνιξαν, ἐσυλλογίσθη τὸν Βίκτωρα καὶ ἐψιθύρισεν :

— ὦ! θέλω νὰ τὸν ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν . . .

Ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, συνέσφιξε καὶ ἐδάμασε τὴν λύπην της, καὶ ἀφίνουσα τὸν θάλαμόν της κατέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μαρκησίου.

Συνήντησεν αὐτὸν εἰς τὸν κῆπον.

— Κύριε, τῷ εἶπε, θεωρῶ ἑμαυτὴν ἀπὸ σήμερον ὡς σύζυγόν σας καὶ ὅτι ἐξαρτῶμαι καθ' ὀλοκληρίαν ἀφ' ὑμῶν. ἤξεύρετε ὅτι ὁ κ. Βίκτωρ ἐμελλε νὰ με νυμφευθῇ καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀγνοῇ τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτομῆς ταύτης διαβρήξεως τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ σχέσεων.

Ὁ μαρκήσιος κατένευσεν.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κάρμεν, ἐννοεῖτε ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν, ἂν δὲν θέλω ν' αὐτοκτονήσῃ ἢ νὰ με φονεύσῃ ἐν παροξυσμῷ μανιώδους παραφορᾶς. Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι τὸ ἐπιτρέψετε ; Ἡ τιμὴ μου εἶναι ἡ ἰδική σας, κύριε· θὰ τὴν τηρήσω πιστῶς.

— Μπᾶ ! ἐσκέφθη ὁ μαρκήσιος, ὅταν τις νυμφεύεται διακοσίας χιλιάδας φράγκων καὶ ἐλπίδας, δεῖν νὰ μὴ ᾖναι δύστροπος εἰς τὰς ὑποθέσεις.

Καὶ ἀπεκρίνατο μετὰ τόνου ἀφελοῦς :

— Νομίζω τοῦτο φυσικώτατον ὑπάγετε, δεσποινίς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Κάρμεν· θὰ ἐνθυμούμαι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ὅ,τι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπράξατε.

Ὁ Φρανσῆς εἶχε μεταβῆ εἰς Νογάρετ, ὅπως καλέσῃ τὸν συμβολαιογράφον διὰ τὴν αὔριον τὴν ἐνάτην ὥραν, ἐνῶ ἡ περὶ τοῦ συνοικεσίου φήμη ἐξετείνετο εἰς τὴν χώραν.

XIV

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ

Ὁ φίλος ἡμῶν Χριστιάν ἐφευγεν ἐκπληκτος διὰ τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ κήπου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἐτονθόρυζε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, ἐγὼ ὁ συγγραφεὺς τῶν ἔργων οὐδέποτε θὰ ἐφανταζόμην σκηνὴν παρομοίαν. Εἶναι μία πρᾶξις δράματος ὀλίγον ἐλαφρὰ, ἢ καμειδύλλιον ὀλίγον ζοφερόν.

Ἐὰν ἐσκόπει τις νὰ καταρτίσῃ δράμα, θὰ ἐπετύγγανε βεβαίως ὀλιγώτε-

ρον. — Ἐρχομαι, με ὑποδέχονται· ἐκθέτω τὴν αἰτησίαν μου, γίνεται εὐμενῶς ἀποδεκτὴ· ἔπειτα ἔρχεται ἄλλος, καὶ εἰς ἐμὲ μὲν λέγουσιν «εὐχαριστῶ», καὶ ὁ ἄλλος . . . Καὶ ἡ κόρη τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὁ Βίκτωρ !

Ἄριστα ! ἀλλά, διπλοῦς δάσκαλος ποῦ εἶμαι ! ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς· εἰς τὴν τιμὴν μου ! εἶχα δεμένους τοὺς ὀφθαλμούς ! Διάβολε ! ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ . . . ὁ υἱὸς ἐμῶν εἰς τὸν πατέρα . . . ὁ πατὴρ κλαίων . . . ἡ δυστυχὴς κόρη ταπεινοῦσα τὸ βλέμμα . . .

Ἄχ ! θεέ μου ! . . . πτωχὲ Βίκτωρ !

Ἄκακε ὀπαδὲ τοῦ Ἄρειος ! γνωρίζεις τὰς γυναῖκας ὅσον ἐγὼ τοὺς Κινέζους . . .

Καὶ ὁ Χριστιάν ἀφέθη εἰς γέλωτα τοιοῦτον, ὥστε ὁ γέλως αὐτὸς διήρκεσεν εἴκοσι λεπτά καὶ μῶλις πρὸ τῆς θύρας τοῦ Βίκτωρος ἐσδέσθη, — ὅπου ἔσχεν ἀρκετὴν παρουσίαν πνεύματος ὁ ποιητὴς ν' ἀναλάβῃ ἔκφρασιν μελαγχολικὴν καὶ πένθος ἀνάλογον πρὸς τὴν περίστασιν.

Ὁ Βίκτωρ, ὅστις δὲν ἦτο πραγματικῶς ἀνὴρ ἢ ἐνώπιον κινδύνου πραγματικοῦ, καὶ καθίστατο πάλιν παιδίον, ἀγαθόν, εὐπιστον, ὅπως ἀναποφάσιστον εἰς τὰς κοινὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, ὁ Βίκτωρ ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου του, καπνίζων εἰς τὸ παράθυρον καὶ περιάγων βλέμμα ἀνυπόμονον εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἄμα παρετήρησε τὸν Χριστιάν, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Λοιπὸν, εἶναι ἰδική μου ; εἶναι ἰδική μου ; εἶπεν.

— Ἰδική σου ; ἐψιθύρισεν ὁ Χριστιάν, πτωχὲ φίλε . . .

Καὶ τὸ βλέμμα του συνεπλήρωσε τὴν διακοπεῖσαν φράσιν.

— Σοὶ τὴν ἀπεποιήθησαν ; ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Χριστιάν.

— Ἄλλ' αὐτή . . . αὐτή ;

— Αὐτή ; πτωχὲ μου φίλε, αὐτὴ ὑπανδρεύεται τὸν μαρκήσιον Λεστάν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἴσως.

Ὁ λοχαγὸς θὰ καθίστατο ἦττον περλιθόνς, ἂν τὸν προσέβαλεν ὁ κεραυνὸς τοῦ οὐρανοῦ.

— Ὑπανδρεύεται . . . τὸν . . . μαρκήσιον . . . Λεστάν . . . ἐπανελάβε μετὰ τόνου ἀνθρώπου οὐδὲν ἐννοοῦντος.

— Ἀναμφιβόλως.

Ὁ Βίκτωρ ἤρπασε τὸν φίλον του ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ σφίγγων αὐτὸν μέχρις ἀποπνιγμοῦ :

— Ψεύδεις ! ἐκραύγασεν αὐτὴ τὸν μισεῖ !

— Δυνατόν ! ἀλλ' εἶναι ἐρωμένη του ἀπὸ . . .

Ὁ Χριστιάν δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν. Ἀφῆκε κραυγὴν πόνου καὶ κα-

τέπεσεν εἰς σωρόν. Ὁ Βίκτωρ τὸν εἶχε σχεδὸν στραγγαλίσει.

Ἄλλ' εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τὸ λογικὸν τοῦ Βίκτωρος ἐπανῆλθεν· ἔλαβε τὸν Χριστιάν ἡμιλιπόθυμον εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Τί χερί ποῦ τὸ ἔχεις ! οὐρ !

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἐξέφερεν ὁ ποιητὴς, ἀφοῦ κατέπτε τὸ ρούμιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔχυσεν εἰς τὸ στόμα ὁ Βίκτωρ ἀπηλπισμένος.

— Συγχώρησέ με, ὑπέλαβεν οὗτος, ἀλλ' εἶμαι τρελός.

— Τὸ βλέπω ἀρκετὰ καλά.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν συνέβη ; θεέ μου ! λέγε . . . εἰπέ μοι.

— Ὅχι, θὰ με πνίξῃς.

Ὁ τραχὺς στρατιώτης, ὁ οὐδέποτε ζητήσας συγγνώμην, ἐγονυπέτησε ταπεινῶς.

— Ὁμίλησε, φίλε μου, εἶπε· θὰ ἦμαι ἥσυχος . . .

Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὥσει θέλων νὰ κατασιγάσῃ τοὺς ἀτάκτους παλμούς της, μετέβη καὶ ἔστη μακρὰν.

Ὁ Χριστιάν ἐθαρρύνθη εἰς ἀφηγήθη τότε ἐν λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι συνέβη.

— Εἶσαι τρελός . . . Παραληρεῖς . . . ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ πνιγόμενος.

Ἦδη ὁ Χριστιάν ὄφειλε νὰ περιτριπνηθῇ τὸν φίλον του, τοῦ ὁποίου ἐκλονίζετο τὸ λογικόν.

Ὅταν ἠσύχασεν, ὁ Χριστιάν ἐπανελάβε :

— Θέλεις νὰ με ἀκούσῃς ;

— Λέγε . . .

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ, ἐὰν ἐννόησες καλῶς τὴν πρώτην ἐκείνην ἀποστροφὴν τοῦ συνταγματάρχου πρὸς τὸν μαρκήσιον, τὴν ἀποποίησην του, εἶτα τὴν ζητηθεῖσαν συνομιλίαν παρὰ τοῦ Φρανσῆ . . . τὸν γέροντα ἐξερχόμενον ὀργισμένον, με τὸν ὀφθαλμὸν λάμποντα, ῥίπτοντα βλέμμα περιφρονήσεως ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του . . . εἶτα κλαίοντα καὶ δίδοντα ἀμέσως τὴν συναίνεσίν του . . . Ἐπὶ τέλους τὴν κόρην ἐκείνην ἐρυθρίωσαν καὶ χαμαὶ νεύσαν, λέγουσαν σαφῶς καὶ καθαρῶς :

Θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν μαρκήσιον Λεστάν . . . Ἀλλὰ, φίλτατε, προσέθετο ὁ ποιητὴς μετ' ἐμφάσεως, εἶναι φανερὰ ὡς τὴν ἡμέραν πάντα ταῦτα.

— Χριστιάν ! ἀνεφώνησεν ὁ Βίκτωρ, με ὑποβάλλεις εἰς μυρίους θανάτους . . .

— Ἄ ! διάβολε ! εἶπεν ὁ ποιητὴς ὀργιζόμενος, καὶ ὅμως εἶναι ὀλοφάνερον . . . ὁ μαρκήσιος ἀπεπλάνησεν . . .

— ὦ ! σιώπα ! σιώπα ! ἐβρυχήθη ὁ Βίκτωρ.

— Ἐστω, εἶπε ψυχρῶς ὁ Χριστιάν.

— Ἄλλ' ὄχι, εἶπεν ὁ λοχαγός, ὁ-

μίλει! Δὲν βλέπεις ὅτι παραφρονῶ;

— Ἀπομακρύνσου λοιπόν, εἶπεν ὁ Χριστιάν, διότι δυνατόν καὶ πάλιν νὰ θελήσης νὰ με πνίξης, καὶ ἔχω περιφνημον δρᾶμα, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ γράψω πρὶν ἀποθάνω...

Ὁ Βίκτωρ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου, πειθήνιος ὡς παιδίον.

— Λέγε, εἶπεν.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ, ἡ δεσποινὶς Φλάρ, ὡς γυνὴ φρόνιμος, ἐσυλλογίσθη: Δύναται τώρα νὰ μὴ με νυμφευθῇ... ἔχω ἐν τούτοις ἀνάγκην συζύγου... ἄς ἔχωμεν τὸν Βίκτωρα, ἐν ἧ περιπτώσει ὁ μαρκήσιος... Ἡδῆ ὁ μαρκήσιος ὑποκύπτει... καθίστασαι περιττός... ἰδοὺ τὸ πᾶν!

— Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἄτιμον αὐτό!

— Ὅχι δὲ γυναικεῖον, οὐδὲν πλέον.

— Ἀλλ' ἡ Κάρμεν εἶναι ἄγγελος!

— Ἄγγελος, ἔστω. Εὔρε τότε ἄλλην ἐξήγησιν.

Ὁ Βίκτωρ ἐκλονίσθη, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ μεταβάς κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας δέκα βήματα μακρὰν κειμένης.

Εἶτα ἀφῆκε, ὡσεὶ πέπλος ἠπλωμένος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δισχίσθη διὰ μιᾶς:

— Δι' αὐτὸ λοιπόν, ἀνεκραύγασε, μ' ἐξώρκεισε νὰ μὴ τὸν φονεύσω!

Ἐπειτα ὤρμησεν ὡς παράφρων ἐξωτῆς οἰκίας, ἀνατρέπων τὸν Χριστιάν ὅστις ἤθελε νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀσκεπῆ, τὸ πρόσωπον καίον, ἔφυγε τρέχων πρὸς τὸν Νιέβρ.

Ὁ Χριστιάν ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ δρόμος του εἶχε τὴν δρμητικὴν ταχύτητα τῆς θυέλλης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν καταιγίς, οὐχ ἦττον σφοδρὰ ἐκείνης τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος βιβλίου, ἐξεβράχη μετ' ἀνηκούστου ὀρυκτοῦ—καὶ ὁ ποιητής, φύσις φίλαυτος ἅμα καὶ ὀκνηρὰ, εἰσῆλθεν ἠσύχως καὶ ἠρέσθη νὰ ἐκφέρῃ εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς φίλου του.

Ποῦ ὁ Βίκτωρ μετέβη; πόσον διήρκεσεν ὁ παράφορος δρόμος του; οὐδεὶς τὸ ἤξεύρει!

Ἀλλὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας, μετὰ πέντε ἢ ἕξ ὥρας καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ καταιγίς, ἐπανῆλθεν...

Ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων του κατέρρεεν ἄφθονον τὸ ὕδωρ ἢ φλόξ τῶν παρειῶν του εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὑπὸ πελιδνῆν ὠχρότητα, — καὶ τὸ ἀμαυρὸν καὶ καταβεβλημένον βλέμμα του ἐμαρτύρει ἀκούωντας, ὅτι ὁ δρόμος του μέσῳ τῶν ἐξηγριωμένων στοιχείων κατεπόνησε τὴν ἰσχυρὰν φύσιν του.

Ἦτο ἄρκετὰ ἡσυχος καὶ εἶπεν εἰς τὸν Χριστιάν:

— Γέμισε τὰ πιστόλιά μου!

— Εἶσαι ἄφρων, ἤθελθες νὰ εἶπῃ ὁ ποιητής.

— Γέμισε, εἶπεν οὗτος ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Χριστιάν ὑπήκουσεν.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βίκτωρ, θὰ μοι δώσης τὸν λόγον σου, ὅτι θὰ μείνης ἐδῶ μέχρι τῆς αὔριον.

— Σοὶ τὸν δίδω.

Ὁ Βίκτωρ ἐκάθησε πρὸ τινος γραφείου, ἔγραψε γραμμὰς τινὰς, ἐσφράγισε τὸ ἔγγραφο καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Χριστιάν.

— Ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου, εἶπεν ἐναγκαλίσου με καὶ ἄς χωρισθῶμεν.

— Εἰς τὸν Θεόν μου! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποῖου ἀνῆφθη σπινθὴρ εὐαισθησίας, δὲν θὰ σε ἀφήσω...

— Ἐχω τὸν λόγον σου. Ἄφες με λοιπόν. Ἄν δὲν ἐπανέλθω, δύνασαι νὰ θεωρῆς σεαυτὸν ὡς καθολικὸν κληρονόμον μου.

Ὁ Βίκτωρ ἐνηγκαλίσθη τὸν Χριστιάν, ἔλαβε τὸ βουρνούκιον καὶ τὰ πιστόλιά του καὶ ἀπῆλθεν.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ Χριστιάν, ὅταν ἔχη τις τὴν ἀνοησίαν νὰ παρίσταται εἰς δρᾶμα σοβαρὸν, λησμονεῖ νὰ δειπνήσῃ. — Ἀποθνήσκω τῆς πείνης!

Καὶ κατορθώσας ν' ἀνακαλύψῃ φιάλην Βορδιγαλλίου καὶ λείψανα ζυμαρικοῦ, ἐκάθησε γενναίως εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Κάρμεν ἐζήτησεν ἐπὶ μακρὸν μέσον νὰ ἴδῃ τὸν Βίκτωρα.

Εἰκοσάκις ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν, εἰκοσάκις ἐσυλλογίσθη νὰ πέμψῃ ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβον Νικου...

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον αἱ ὥραι παρήρχοντο τὸ δυστυχὲς παιδίον ἠσθάνετο ἐλαττωμένην τὴν ἐπίπλαστον ἐνεργητικότητα, ἥτις τὴν ὑπεστήριζεν ἕως τότε, — καὶ ἐφοβήθη νὰ εὐρεθῇ ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρός, ὅστις τὴν ἠγάπα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειπεν ἐκουσίως.

Ἐφοβήθη μὴ δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ τηρήσῃ τὸ ὄλεθρον μυστικόν της, — καὶ ἐπροτίμησε νὰ γράψῃ.

Κλεισθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ἐσφράγισεν, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην ὑπὸ τὴν πρόφρασιν ἡμικρανίας καὶ δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δεῖπνον.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἡ καταιγίς, κατευνασθεῖσα ἐπὶ μικρὸν, ἐδιπλασίασεν ὀρμήν, καὶ ἡ δυστυχὴς νεάνις, βασιανίζομένη ὑπὸ ἀπελπισμοῦ, ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐξέθετο τὸ καίον μέτωπόν της εἰς τὰς βιαίας θωπείας τῆς βροχῆς, καταπιπτούσης κρουνηδὸν καὶ διωκομένης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ φῶτα τὰ

λάμποντα εἰς τὰ ἄλλα παράθυρα ἐσβέσθησαν, ὁ πύργος ὅλος ἀπεκοιμήθη καὶ δὲν ἠκούετο πλέον ἢ ὁ μονότονος κρότος τοῦ ἐργοστασίου καὶ αἱ ἄγριαι φωναὶ τῆς θυέλλης. Καὶ ἡ Κάρμεν ἦτο ἐκεῖ, ἀναισθητοῦσα, μετανοοῦσα σχεδὸν διὰ τὴν ὑπερτάτην ἀφοσίωσίν της καὶ βλέπουσα ἀνελισσομένη εἰς τὴν ἀόριστον ἐρημίαν τοῦ μέλλοντός της τὴν μακρὰν ἀγωνίαν βρασάνων, τὸ διηνεκὲς μαρτύριον, τὸν καταχθόνιον βίον, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ διέλθῃ, συνδεδεμένη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀπεστρέφετο καὶ πρὸς ὃν ἠσθάνετο ἐσχάτην περιφρόνησιν.

Τὸ παράθυρον τῆς Κάρμεν ἠνοίγετο ἐπὶ τοῦ ἐξώσου, περὶ οὗ ἐν τοῖς προηγούμενοις εἶπομεν καὶ ὅστις ἐξετείνετο καθ' ὅλην τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου ἐπομένως ἐδύνατό τις νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸ ἐκ τοῦ κήπου, χωρὶς νὰ διέλθῃ τὸν διάδρομον.

Ἰστατο λοιπόν αὐτὴ εἰς αὐτὸ, ἀφίνουσα τὴν λυτὴν κόμην της εἰς τοὺς τραχεῖς ἀσπασμοὺς τῆς καταιγίδος, ὁπότεν ὁ κεραυνὸς ἐξεβράχη, ἀστραπὴ διέσχισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώτισε τὸν κῆπον καὶ τὸν πύργον διὰ καταχθονίου λάμψεως.

Ἡ Κάρμεν περίτρομος ἐβρίθθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀφῆκε κραυγὴν... Σχεδὸν αὐτοστιγμὴν σκιά τις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κενὸν τοῦ παραθύρου... Ἡ σκιά αὐτὴ ἠγέρθη καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ Κάρμεν ἀφῆκε νέαν κραυγὴν.

Ἀλλ' ἡ σκιά ἤ μᾶλλον τὸ σῶμα ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε:

— Σιωπὴ!

— Βίκτωρ!

— Ναί, εἶμαι ἐγώ.

— Σὺ ἐδῶ; ὑμεῖς, κύριε;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βίκτωρ, καθότι ἦτο αὐτός, τὴν παραμονὴν τοῦ συνοικεσίου σας, δὲν με περιεμένατε ἀναμφιβόλως... Ἡ ἐπίσκεψίς μου, τὸ κατανοῶ, ταραττει πρὸς στιγμὴν τοὺς ἐρωτικούς περὶ τοῦ μέλλοντος ῥεμβασμούς σας...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἦτο εἰρωνικὴ καὶ ζοφερά, καὶ ἐβρίπτε τοὺς λόγους του, λέξιν πρὸς λέξιν, διὰ λάρυγκος πνιγομένου.

— Βίκτωρ, ἐψιθύρισεν ἡ Κάρμεν μετ' ἐκφράσεως ἀδιοράτου ἐπιπλήξεως.

— Λοιπόν! ὑπέλαβεν ὁ Βίκτωρ, μήπως ἠπατήθην; μὴ ἡ παρουσία μου θὰ σὰς προξενήσῃ ἀγαλλίασιν τινὰ;... Ἴσως θὰ μοι εἶπητε ὅτι με ἀγαπᾶτε ἔτι... ἴσως...

Καὶ ὁ Βίκτωρ ἐξεβράχη εἰς νευρικὸν καγχασμόν.

Ὁ γέλωσ αὐτὸς ἐσχισε τὴν καρδίαν τῆς Κάρμεν καὶ ἐτήρησεν αὐτὴν σιωπὴν, ὡσεὶ θέλουσα νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς προσβολῆς διὰ πενθίμου σιγῆς.

— 'Αλλ' ὄχι, τὸ βλέπω, δὲν μὲ περιμένετε . . .

— 'Οχι, κύριε, ὄχι! ἐκραύγασεν ἡ κόρη, δὲν σὰς περιμένα ἐδῶ . . . εἰς τοιαύτην ὥραν . . .

— 'Ὀ! ἐστὲ ἡσυχος, ἀπεκρίνατο ὁ Βίκτωρ μετ' ἐκφράσεως ὑπεροψίας, δὲν ἀποπλανῶ μίαν γυναῖκα ἐγώ, δὲν εἰσέρχομαι παρ' αὐτῆ πρὸς σκοπὸν τινα ἄτιμον, ἐγώ . . . δὲν ἤθελα . . . ὦ ἄθλιος παράφρων! τρὶς ἄφρων!

— Κύριε, εἶπεν ἡ νεάνις μετ' ἀγανακτήσεως, ἔρχεσθε λοιπὸν νὰ με ὑβρίσητε;

— 'Οχι, ἔρχομαι νὰ σε φονεύσω.

Καὶ πάραυτα ἀστραπῆ ἔλαμψε καὶ εἰς τὴν ὥχρὰν λάμψιν τῆς ἡ Κάρμεν παρετήρησε τὸν Βίκτωρα, ὥχρὸν, τὸ βλέμμα ἔχοντα λάμπον, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, τὰ ἐνδύματα περιβρῦτα ἐκ τῆς βροχῆς καὶ ἐν ἀταξίᾳ, καὶ τὰ πιστόλια ἐν χερσίν.

— 'Ἐρχομαι νὰ σὲ φονεύσω, ἐξηκολούθησεν οὗτος μετὰ φωνῆς ζοφερᾶς, καθόσον εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐγκλημά μου οὐδένα θὰ ζημιώσῃ . . . 'Ἐρχομαι νὰ σὲ φονεύσω, διότι συνέτριψες τὴν ζωὴν μου καὶ θέλω νὰ σβέσω τὴν ἰδικὴν σου . . . 'Ἐρχομαι νὰ σὲ φονεύσω, Κάρμεν, διότι δὲν εἶσαι πλέον οὔτε ἡ γυνὴ τῶν ὀνείρων μου, οὔτε ὁ σκοπὸς τοῦ μέλλοντός μου, οὔτε ὁ ἄγγελος τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν μὲ ὠδήγησε καὶ μὲ ὑπεστήριξε διὰ μυρρίων μόχθων καὶ κινδύνων . . . διότι, τέλος, ἀντὶ νὰ ἦσαι ὁ ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον εἶχον φάρον μου, ἡ παρθένος, τῆς ὁποίας ἡ ἀγνότης ἦτο ἡ ὑπερφήνιά μου, ἐκκληιδώθη, καὶ ἤδη . . .

'Ὁ Βίκτωρ εἰσέγινε ρίγων, — καὶ εἰς τὴν σκοτίαν, ἧτις διεδέχθη τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ, ἡ Κάρμεν εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς του λάμποντας ὡς ὀφθαλμοὺς τίγρεως.

'Αλλὰ πάραυτα τὸν ἤρπασεν αὐτὴ ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ διὰ πυρετώδους δυνάμεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατό τις ν' ἀναμένη ἀπὸ τῶν λεπτοφυῶν μελῶν τῆς, τὸν ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσῃ, κραυγάζουσα :

— Θέλετε νὰ με φονεύσητε, κύριε; Κάλλιστα! ἔστω, ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον ὡς σωτηρίαν, ἀλλὰ πρότερον ζητήσατέ μοι συγγνώμην, διότι μὲ ὑβρίσατε!

'Ἦδη οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κάρμεν ἐξήστραψαν ἐν τῷ σκοτεινῷ.

'Ἡ ὀργὴ τοῦ Βίκτωρος κατέπεσε πρὸ τῶν κεραυνοβόλων αὐτῶν λόγων καὶ ἐξακολούθῳ νὰ μένη γονυπετής, ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς ὑποταγῆς :

— Σύγγνωτε, δεσποινίς . . . διότι εἶμαι παράφρων.

— Naί, ἀπεκρίνατο ἡ Κάρμεν, βεβαίως εἴσθε, ἀφοῦ ἐδιστάσατε περὶ ἐμοῦ.

'Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν μετὰ τὰς λέξεις ταύτας σιωπῆ· εἶτα ὑπέλαβεν αὐτὴ :

— Κύριε Βίκτωρ, ὁ πατήρ σας ἀπέθανε ἀποκαλῶν με ἄγγελον φύλακά του· ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός σας δέχεσθε νὰ με ἀκούσετε ;

— Λέγετε! Κάρμεν, ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ· λέγετε! 'Ἐγὼ ἠφαιστειὸν ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τὸ αἷμά μου πηγνυται περὶ τὴν καρδίαν μου· λέγετε, διότι αἰσθάνομαι τὴν παραφροσύνην νὰ με κυριεύῃ . . .

— Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Κάρμεν μετὰ φωνῆς συντετριμμένης, ἀκούσατέ μου :

— Σὰς ἀγαπῶ . . . σὰς ἀγαπῶ διὰ τοῦ μᾶλλον ἀγνοῦ ἔρωτος, τοῦ μᾶλλον θερμοῦ, δι' οὗ οὐδέποτε γυνὴ περιέβαλεν ἄνδρα . . . σὰς ἀγαπῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ χθὲς ἀκόμη ὠρίσθη νὰ μὴ ἀνήκω εἰς ἄλλον παρ' ὑμᾶς. Λοιπὸν! ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, σὰς ζητῶ νὰ με πιστεύσετε . . .

— Ὁὰ σὰς πιστεύσω, Κάρμεν.

— Βίκτωρ, ἔχω γέροντα πατέρα καὶ ἀδελφὸν ἀγαπώντάς με, φέρω ὄνομα τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἠμφισβητήθη ἡ τιμὴ . . . 'Ἐὰν σὰς ἔλεγα : Πρέπει, ὅπως ὁ πατήρ καὶ ὁ ἀδελφός ζήσωσιν, ὅπως τὸ ὄνομα τηρηθῆ ἄσπιλον, νὰ μὴ ἀνήκω οὐδέποτε εἰς σὰς, καὶ αὐριον ἀμέσως νὰ συζευχθῶ μετ' ἄλλου . . . ἐὰν σὰς ἔλεγον ταῦτα, θὰ μ' ἐπιστεύετε ;

— Ὁὰ σὰς ἐπίστευον, Κάρμεν.

— Λοιπὸν, Βίκτωρ, ταῦτα πάντα εἶναι πράγματα, πρέπει.

Λυγμὸς διέσχισε τὸν λάρυγγα τῆς Κάρμεν.

— 'Αλλὰ τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Βίκτωρ μετὰ φωνῆς πνευστιώσεως καὶ ὑποκόφου, δὲν θὰ μοι εἶπτε . . .

— Δὲν θὰ σὰς εἶπω τίποτε, Βίκτωρ· τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου . . . Τώρα, ἂν με πιστεύετε, λάβετε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔγραψον, αὐτὴν τὴν ἄλλην, τὴν ὁποίαν εἶχον γράψαι, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ σὰς ἐκθέτω τὴν πληξάταν ἡμᾶς συμφορὰν . . . Τὸ συνοικέσιον αὐτὸ εἶναι ὁ θάνατός μου, φίλε μου· δὲν ὑπάγω πρὸς τὸν βωμόν, ὑπάγω πρὸς τὸν Θεόν . . . 'Ὅταν θὰ ἦμαι νεκρά, συντρίψατε τὴν σφραγίδα καὶ ἂν μ' ἐνομίσατε ἔνοχον, δεθήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ . . .

'Ὁ Βίκτωρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— 'Ἐὰν δὲν με πιστεύετε, εἶπεν ἡ Κάρμεν, φονεύσατέ με.

Καὶ ἡ Κάρμεν παρουσίασε τὸ στήθος.

'Αλλ' ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίνατο λαμβάνων τὰς ἐπιστολάς :

— Σὰς πιστεύω, Κάρμεν. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θ' ἀποθάνω . . . 'Υγείαινε!

— Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Κάρμεν, θέλετε ν' ἀποθάνετε· δὲν ἔχω οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὸ θάρρος νὰ σὰς ἀποτρέψω.

'Αλλ' ἡ λύπη δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ αὐτοχειρία ; καὶ δὲν περιμένετε ;

— Κάρμεν, εἶπεν ὁ Βίκτωρ μετὰ φωνῆς ἀποτόμου καὶ πενθίμου, εἶμαι πτωχὸς στρατιώτης, μὴ ὦν ἰσχυρὸς ἢ ἀπέναντι θανάτου βιαίου καὶ ἀσφαλοῦς . . . Τὸ σῶμά μου εἶναι ῥωμαλέον ὅσον ἡ καρδία μου εἶναι ἀσθενής, καὶ ἡ λύπη ἴσως δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ με συντρίψῃ . . . Δὲν ὀπισθοδρόμησα οὔτε ἐνώπιον τῆς ἐχθρικής σπάθης, οὔτε ἐνώπιον τῶν θανατηφόρων μύδρων . . . 'Αλλὰ νὰ σὰς βλέπω εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλου . . . νὰ ζῶ, — καὶ νὰ σὰς ἤξερῶ νεκρὰν δι' ἐμέ . . . εἶναι ταῦτα ὀδύνα ὑπέρτεροι τῆς γενναιότητός μου . . . ἀφήσατέ με ! . . .

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, ὅταν ἀκουμβήσετε τὸ πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου σας, ἀνοίξατε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν . . . καὶ φονεύθητε !

'Ὁ Βίκτωρ ἔσυρε τὴν Κάρμεν πρὸς ἑαυτὸν, ἀπέθετο φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ἐψιθύρισε τὴν λέξιν : 'Υγείαινε ! καὶ ἔφυγεν.

'Αλλ' ἀντὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐξέλθῃ τοῦ περιβόλου, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῖν διάδρομον.

'Απὸ δωδεκαετίας δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν· ἀλλ' ἤξευρε τόσον καλῶς τὰ κατ' αὐτήν, ὥστε ἐβάδισε, μεθ' ὄλον τὸ σκότος, κατ' εὐθείαν, πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, εἰσῆλθεν, ἐκλείσεν ὀπισθὲν τοῦ τὴν θύραν, ἤνοιξεν ἑτέραν δωματίου συνεχομένου καὶ συγκαίνωνον πρὸς ἀρχαῖον διάδρομον καὶ εἰσέδυσεν ὀπισθεν παχυτάτου μαλλίνου καταπετάσματος.

'Ἐμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας.

'Ἡ ἡμέρα ἐπῆλθεν· ἤκουσε κίνησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ . . . ἀλλ' ἔμεινεν . . .

'Ἐννέα ὥραι ἐσήμανον, καὶ διέκρινε σαφῶς τὸν θόρυβον τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐργατῶν εἰσερχομένων, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν τελετήν.

'Ἡ ἀπόφασις τοῦ Βίκτωρος εἶχε σχηματισθῆ· ἤθελε νὰ ζήσῃ ἐφ' ὅσον ἡ Κάρμεν ἦτο ἐλευθέρα καὶ νὰ καύσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου.

Προσεκόλλησε τὸ οὖς του εἰς τὸν τοῖχον, ἐστήριξε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐν πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν . . .

'Αλλ' ἐνῶ ἔμελλε νὰ συντρίψῃ τὴν σφραγίδα, συμβεβηκὸς ἀπρόοπτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκθέσωμεν κατόπιν, τὸν ἠνάγκασε νὰ ρίψῃ μακρὰν ἑαυτοῦ τὴν ἐπιστολὴν καὶ νὰ δρμήσῃ πρὸς τὴν θύραν.

XV

ΖΗΑΟΥΠΙΑ

'Ἐνῶ ἡ καταπληκτικὴ σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν, συνέβαινεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τοῦ πύργου, ἑτέρα οὐχ ἦτο

συγκινητική άνειλίσσεται εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ κ. Λεστάν διέμεινεν εἰς τὸ ἐργοστάσιον μέχρι τῆς ἐνδεκάτης μετὰ τοῦ Φρανσῆ, ὅστις περιχαρῆς εἶχε παραδοθῆ μετ' ἐκτάκτου ζήλου εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν του.

Εἶτα εἰσελθὼν εἰς τὰ δώματά του, ἀντὶ νὰ πύση εἰς τὴν κλίνην, ἤρξατο ὠπεύων κατὰ διάνοιαν τὸ ἀτάραχον καὶ γελῶν μέλλον, τὸ ὅποιον ἡ τύχη τῷ παρεσκευάζεν. Ἦτο ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκάπνιζεν εὐδαιμόνως τὸ σιγάρον του, ὁπόταν ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀθορύβως. — Εἰσηλθεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ.

Ἦτο ὠχρά καὶ ἡ ἡμερησία περιβολῆ της ἐμαρτύρει, ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῆ ἔτι περὶ ἀναπαύσεως.

— Σεῖς, Ἀναί; εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Ναί, ἀπεκρίνατο αὐτῇ, ἀποθέτουςα τὸν λυχνίσκον της καὶ ῥιπτομένη ἐπὶ τινος ἑδρας, θέλω νὰ συνομιλήσωμεν.

— Πόσον εἶσθε ὠχρά, Ἀναίς . . .

— Αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας αὐτῆς με συνέτριψαν.

— Εὐτυχῶς ἰδοῦ ὅτι τὸ κακὸν ἐπληρορθώθη καὶ ἡ ἀφοσίωσις . . .

— Ἡ ἀφοσίωσις εἶναι ἀδύνατος.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεπήδησεν.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν.

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἦταν ἀναμφιβόλως ἀρκεταὶ πᾶσαι αἱ βᾶσανοι, εἰς τὰς ἥποιας με ὑπέβαλεν ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου, καὶ ὅτι ὠφείλον νὰ ὑποστῶ καὶ τὴν ἐσχάτην.

— Ποῖαν;

— Τὴν ζηλοτυπίαν. Εἶμαι ζηλοτύπος.

— Τρελή! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ζηλοτυπεῖ ποτε ἡ ἐρωμένη τὴν σύζυγον; ἀγαπᾷ τις τὴν σύζυγόν του;

— Ὅχι, ὅταν προηγήται τῆς ἐρωμένης· ἀλλ' ὅταν ἔπεται. . .

— Καὶ . . . καθ' ὑμᾶς . . . θὰ τὴν ἀγαπήσω. . .

— Δὲν ἤξεύρω· ἀλλ' εἶναι ὠραία. . . νέα. . . ἀφελής. . . Δὲν θέλω!

— Ἀλλὰ, φιλιότη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος συνοφρουόμενος, κατανοεῖτε ἄριστα ἐν τούτοις ὅτι ἡ ὀπισθοδρόμησις εἶναι ἡ ἀπώλειά μας!

— Τί μ' ἐνδιαφέρει; ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ὀρηκτικῶς.

— Ἐνδιαφέρει ἐμέ!

— Σᾶς; εἶπεν αὐτῇ μετὰ γέλωτος ἐμπαικτικοῦ, σᾶς; Ὁ ἀ τολμήσετε νὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τοῦ σιδηροῦ δακτυλίου τοῦ παρελθόντος;

— Μήπως εἶμαι σύζυγός σας;

— Ἐχετε δίκαιον, ἐκραύγασεν ἡ νεαρά γυνὴ ὀργίλω· δὲν εἶσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἶσθε ὁ ἀποπλανήσας με!

Σεῖς ἠπλώσατε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τὰς πλεκτάνας τῆς ἀτιμίας. Δὲν εἶσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἶσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ἀφοῦ μ' ἐβδουκάλισε διὰ δολίων ὑποσχέσεων, μ' ἐγκατέλιπεν ἡμέραν τινα, μ' ἔρριψεν εἰς τὰς τριόδους τῶν Παρισίων, ἐστιγματισμένην καὶ ἡμίγυμον, παραδίδων με εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν πενίαν. Δὲν εἶσθε σύζυγός μου, — ἀλλ' εἶσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ὅταν εὗρον ἕνα σύζυγον διὰ τὸν ὅποιον ἤθελον νὰ ζήσω ἐντιμὸς καὶ ἀγνή, παρὰ τῷ ὀπιῶ ἠρχόμην με τὴν ψυχὴν ἡσυχον καὶ εὐγνωμονοῦσαν, — ἤλθε νὰ τεθῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου καὶ διὰ ψευδῶν δακρύων, δι' ὑποκρίσεως ἀληθοῦς ἀπελπισμοῦ, μ' ἐβύθισεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ὑποκριτικὴν ἐκείνην ὑπαρξιν, ἀφ' ἧς ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω διὰ παντός!

Δὲν εἶσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἶσθε συνένοχός μου· εἴμεθα συνδεδεμένη, προσηλωμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὡς δύο σύντροφοι τῆς σφαίρας τοῦ καταδίκου, καὶ εἰς μάτην θὰ με εἴπετε: Δὲν εἴμεθα συνεζευγμένοι!

Λοιπὸν ὄχι, Ἀρμάνδε, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῆτε· διότι προτιμῶ μυριάκις νὰ ὀμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον Φλάρ, προτιμῶ τὸν θάνατον, τὸ αἶσχος, μυριάκις, τῆς ἀδιακόπου βασάνου, ἧτις θὰ μου κατατρώγῃ τὴν καρδίαν γινωσκούσης ὑμᾶς παρὰ τὸ πλευρόν μου εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλης. . . Ὅχι, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῆς, διότι ἀμέσως, ἂν δὲν ἀναχωρήσης, ἐγείρω πάντας ἐδῶ, καὶ ἐνώπιον πάντων κραυγάζω, ὅτι εἶμαι ἐρωμένη σου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδὲ προηγούμενον φυλλάδιον)

Καὶ τρίτος ὄλως ἀκατοίκητος, ὁ Λόφος τῶν Νυμφῶν ἢ Δαιμόνων—Τζιντεπέ,—τοῦ ὁποίου τὰ περίξ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἤρξαντο καλλιεργούμενα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τούτου ὑπάρχουσι λειψάνα ἐρείπειων. Πρὸ ἐτῶν τινῶν εὐρέθησαν ἐρείπια βωμοῦ εὐμεγέθους, οὗ τινος τὰ ἴχνη ἐντὸς τῆς γῆς σώζονται καὶ μέχρι τοῦ νῦν. Ὑποτίθεται ὅτι ἦτο βωμὸς τῶν *Δρυάδων Νυμφῶν*, ἐξ ὧν πιθανῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ὁ λόφος.

Ἡ πρὸς ἀνατολὰς κλιτὺς τοῦ πρώτου τῶν λόφων τούτων κατοικεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ Ὁθωμανῶν, αὐτόθι δὲ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Καλλὴ μπέη, εἰς τὴν ὁποίαν ὠδηγήσαμεν τοὺς ἀνα-

γνώστας ἡμῶν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ῥαμαζάν.

Ἡ αὐλειὸς θύρα ἠνοίγετο εἰς ἀθλίαν στενωπὸν, ἡ δὲ εἴσοδος τῆς οἰκίας ἦτο ἀθλιωτέρα καὶ τῆς στενωποῦ. Ἦτο μακρὰ, σκοτεινὴ, ἀνώματος, καὶ ὠδήγει πρὸς τὰ οἰκήματα, ὧν τὸ μὲν ἐξωτερικὸν ἦτο οὐχὶ πολὺ κολακευτικόν, τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως περιεῖχε πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν χλιδὴν οἴκου μουσουλμανικοῦ.

Τάπητες πολυτελεῖς, *ντιβάν* ἄριστα ἐπεστρωμμένα, κάτοπτρα, λυχναὶ πολύφωτοι, θερμάστρα κατασκευῆς καὶ φιλοκαλίας, εὐρωπαϊκῆς, καθαρῆς τουρκικῆς ἀπαστράπτουσα ἠνάγκαζον τὸν εἰσερχόμενον νὰ λησμονῇ τὴν ἐξωτερικὴν ἀθλιότητα τοῦ οἴκου καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἕν τῶν μυθικῶν ἐκείνων μεγάρων ἢ ἀνακτόρων.

Ὅπισθεν τῆς οἰκοδομῆς ἐξετείνετο εὐρὺς καὶ χαριεὺς κήπος, πλήρης ποικίλων καὶ εὐδῶν ἀνθέων.

Οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουσιν ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰ ἄνθη, καὶ οἱ πτωχότεροι δὲ τούτων καλλιεργοῦσι μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἐν ταῖς πενιχραῖς αὐτῶν κατοικίαις κηπάρια, ὧν ἡ εὐωδία, τὸ κομψὸν καὶ εὐχαρι καταθέλωσι τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτά. Ὁ τῆς οἰκίας ταύτης κήπος ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν λοιπὸν πλοῦτον τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου ὑπῆρχε θυρίδιον, φέρον πρὸς τὸν λόφον τοῦ Ὀρολογίου, ἐνθα πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔχουσαι τὰς οἰκίας των οἰκογένεια ἐξέρχονται τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν, πρὸς διασκέδασιν ἢ περιδιάβασιν.

Η'

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκίας ταύτης Καλλὴ μπέης συνεδέετο πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Πέτρου διὰ στενωπάτης φιλίας. Περιελθὼν ἄλλοτε εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, κατέφυγεν εἰς αὐτόν, ὅστις μετὰ προθυμίας ἀπήλλαξε τὸν Ὁθωμανὸν φίλον του τῆς δυσκόλου θέσεως, ἐν ἧ εὐρίσκετο. Ἐκτοτε ἡ ἀπλὴ φιλία μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ λατρείαν, ὃ δὲ Τοῦρκος ἐθυσιάζετο ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ἐκάλει αὐτόν.

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι ὁ μᾶλλον εὐγνώμων λαὸς τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀγαθώτατος—πλὴν ὅταν εἶναι κατελιημμένος ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὅτε μεταβάλλεται εἰς θηρίον. Εὐεργέτησον Μουσουλμάνον, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ εὐεργεσία σου οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ. Εἶναι πρὸς τούτοις καὶ τιμιώτατος εἰς τὰς συναλλαγὰς του. Μόνον ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπαντᾷ τις τανῶν κινδύλους χαρακτῆρας μεταξὺ αὐτῶν. Ὅπως τὰ

πάντα διεφθάρσαν ἐν αὐτοῖς, καταστράφησαν καὶ ἀγαθαί τινες διαθέσεις τῶν Μουσουλμάνων. Πλὴν μεταξύ τῶν γερόντων, τῆς παρελθούσης δηλαδὴ γενεᾶς, καὶ τῶν χωρικῶν εὐρίσκει τις παραδείγματα σπανίας καὶ πρωτοφανοῦς τιμιότητος καὶ εὐσυνειδησίας.

Ἀναφέρομεν ἐν μεταξύ πολλῶν.

Εἶχε πώλησιν τις ἵππον πρὸς Μουσουλμάνον χωρικόν, μὴ καταβαλόντα τὸ ἀντίτιμον ὄλον. Ἔτη πολλά μετὰ τὴν πώλησιν, ὁ πωλητὴς ἀπέθανεν, οὐ δεμίαν καταλιπὼν σημεῖωσιν τῆς ὀφειλῆς τοῦ Ὁθωμανοῦ, καὶ ἄλλως ἀγνώστου διαμειναίνοντος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποβιώσαντος. Μετὰ πάροδον δέκα καὶ πέντε περιπίου ἔτων, ἡμέραν τινα, τέσσαρες Τούρκοι παρουσιάσονται ζητοῦντες τὴν θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ τεθνεώτος. Ἡ κυρία ἀποκρίνεται αὐτοῖς ὅτι εἶναι ἡ ζητούμενη, τότε δὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν Ὁθωμανῶν ἀφηγεῖται αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πωληθέντος ἵππου.

— Ὁ ἀγοραστής, κοκκίνα, προσέθηκεν ἐν τέλει, ἀποθνήσκων θὰ ἔφερε μέγα βᾶρος εἰς τὴν ψυχὴν του, ἐὰν δὲν ἐπλήρωσε τὸ πρὸς τὸν πατέρα σου χρέος. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα, σὰς στέλλει τὰ προσκεφάλαια αὐτά, καὶ σὰς παρακαλεῖ δι' ἡμῶν νὰ τὸν συγχωρήσετε, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ σὰς τὸ πληρῶσῃ ὄλον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κυρία ἐμειδίασεν ἐπὶ τῇ ἀγαθότητι ταύτῃ, διότι οὐδὲν περὶ τοιοῦτου χρέους ἐγίνωσκεν.

— Μὴ γελαῖς, κοκκίνα, ἀλλ' εἶπε τὰς συγχωρητήριους λέξεις, εἶπεν ἄλλος ἐκ τῶν Μουσουλμάνων.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! εἶπεν ἡ κυρία.

Οἱ Ὁθωμανοὶ ἀπῆλθον περιχαρεῖς, ἐπιτυχόντες ἐν τῇ ἀποστολῇ των.

Τὰ ἐξ προσκεφάλαια τοῦ Τούρκου, ἀφελέστατα ἄλλως, κοσμοῦσι μόνον κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τὴν αἰθουσαν τῆς κυρίας.

Εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς τιμιότητος τοῦ Μουσουλμάνου!

Ἰπὸ τοιαύτης εὐγνωμοσύνης ὀρμώμενος, ὁ Χαλὴλ μπέης ἠσθάνετο πρὸς τὸν Χριστιανὸν εὐεργέτην του σεβασμὸν βαθύν, ἅμα δὲ καὶ φιλίαν εἰλικρινῆ, ἐκ τούτου δὲ ἐπῆλθε καὶ στενωτέρα σχέσις μεταξύ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ὅπερ οὐχὶ σπάνιον ἐν Τουρκίᾳ. Ὡστε ἐβδομάς δὲν παρήρχετο, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀλλήλους.

Παρ' Ὁθωμανοῖς, ὡς γνωστὸν, ἡ εἰς τὰ χαρῆμ εἰσοδος ἀπαγορεύεται εἰς νέους, ὑπερβάλλοντα τὸ δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἔτους. Ἀλλ' εἰς τὸν Πέτρον ἡ ἀπαγορεύσις αὕτη δὲν ἐφηρμόσθη τόσον αὐστηρῶς, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας, ἔπειτα δέ, διότι τὸν εἶχον πλέον συ-

νειθίσῃ. Ἐλαμβάνετο μὲν ἐν ἀρχῇ πάσης ἐπισκέψεως αὐτοῦ μικρὰ τις προφύλαξις, ἡ σύζυγος τοῦ μπέη ἐκαλύπτετο, ἅμα τῇ παρουσίᾳ του, μετ' οὐ πολὺ ὁμως ἀνεπαισθῆτως τὸ κάλυμμα ἀπεσύρετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφίνον τὸ ὄραϊον τῆς Ὁθωμανίδος πρόσωπον ὁρατόν, διότι ἱκανὴ δῆθεν ἀπόστασις ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν δύο παιζόντων νεανίσκων, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἱκανὴ αὕτη ἀπόστασις ἦτο πέντε μόλις βημάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μικρὰν Χαλῆλιε, περὶ αὐτῆς οὐδεμίαν ἔτι ἐλαμβάνετο φροντίς, οὐδένα φόβον διατρεχούσης ἐκ τῶν ξένων βλεμμάτων.

Τὸ γλαφυρὸν αὐτῆς σῶμα, περιτετυλιγμένον ἐντὸς μεταξωτοῦ περικορμίου, μόλις ἐφαίνετο ὅποιον σχηματισμὸν ἤρξατο λαμβάνον, οὐδεμίαν δὲ χάρισσα ἐξόγκωσις διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς στήθους, δυναμένη νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν, ὅπως συλλογισθῶσιν ὅτι καιρὸς πλέον ἢ ἐπικίνδυνος εὐμορφία τῆς νὰ περιχαρακωθῇ ἐντὸς τοῦ λευκοῦ γιασμᾶκ καὶ τοῦ βαθέος πρασίνου φερετζέ.

Ἐλάμβανε μάλιστα πολλάκις καὶ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀχμέτ καὶ τοῦ Πέτρου.

Θ'

Ἐν μιᾷ τῶν συνδιαλέξεων τοῦ Χαλῆλ μπέη μετὰ τοῦ θείου τοῦ Πέτρου ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδίων.

Ὁ Χριστιανὸς διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ δι' εὐγλωττίας πειστικῆς, καθὸ ἀντλούσης τὰ ἐπιχειρήματά τῆς, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπέδειξεν εἰς τὸν ἀμβλυποῦντα Τούρκον, πόσον τὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπὶ τούτων στηριζομένη ἀγωγή δύνανται νὰ ὠφελήσωσι νέον, ἐπιζητοῦντα στάδιον, ἐν ᾧ νὰ διακριθῇ. Ἀπέδειξεν αὐτῷ τὸ πλημμυρὸς τῶν τουρκικῶν σχολείων καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεισε τὸν Ὁθωμανὸν ν' ἀποστείλῃ τὸν υἱὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν τῆς πόλεως σχολεῖον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τουρκικὴν, προσέθηκεν ὁ Χριστιανὸς, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μάθῃ καὶ ὁ ἀνεψιός μου, ὥστε δύναμεθα νὰ λάβωμεν ἓνα διδάσκαλον καὶ διὰ τοὺς δύο.

Συμμαθηταὶ λοιπὸν οἱ νεανίαι μας ἐν τῷ σχολείῳ, συμμαθηταὶ καὶ ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν παραδόσεσι· νέα αὕτη ἀφορμὴ πρὸς σύνδεσμον ἀδελφικῆς πλέον φιλίας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΑΗΣ.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

δ π ο

ΓΕΩΡ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἴδε προηγούμενον φυλλάδιον)

II

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὰν μέρη τῆς κοίτης Λακεδαίμονος, παρὰ τὴν κλιτύνθρους στεφομένου μὲ πεύκας καὶ χλόην κεῖται μικρὸν χωρίον.

Αἱ παραδόσεις ἀρέσκονται εἰς τὰς οὐτοπίας, ἐγὼ δὲ ἀντιγράφω παραδόσεις, καὶ ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ τοῦ γεωγράφου τὸ ὄμμα δύναται νὰ εὕρῃ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐρώτα, εἶχεν ἑκατοντάδα οἰκίσκων ἀγροτικῶν, μίαν ἐκκλησίαν, ἐν σχολεῖον, τοὺς ἡλιοκαεῖς ἀγρότας, τὰς βοδῶδεις ἀγρότιδας, καὶ τὸν μικρὸν ἠρωά μας Νότην μὲ τὴν μητέρα του Νάσσων.

III.

Ὁ Νότης ἦτο τὸ προσφιλέστερον παιδίον τοῦ χωρίου. Δὲν εἶχε πατέρα, δὲν εἶχε πάππον, δὲν εἶχε μᾶμμη. Εἶχεν ὁμως μητέρα. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ὄρφανου ἔκαλειτο μήτηρ. Καὶ τῆς μητρὸς ἡ ζωὴ Νότης.

Ὁ Νότης ἦτο ὁ Βάρδος τοῦ χωρίου. Διότι μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ του ἐρρύθμιζον αἱ κόραι τὸ βῆμα ὑπὸ τὸ σκίασμα τῆς Ἰτέας Ἰστεινῆς. Διότι εἶχεν ἠδέϊαν αὐδὴν ὡς τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος.

Τὸν Νότην ἐχαιρέτισαν δέκα καὶ πέντε Μάϊοι.

Ὁ Νότης εἶχε τῆς μελαγχολίας τὸ χρῶμα, μελανὴν τὴν κόμην καὶ δύον τὸ ὄμμα.

Ὁ Νότης δὲν ἦτο Ἐνδυμίον, ἀλλ' εἶχεν εὐρὺ μέτωπον.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ ζηλοτυπεῖ ἤδη τὸ ὄνομα τοῦ Νότη τῆς ἐπὶ τόσον εἰς ξένα χεῖλη, καί:

— Νότη μου, λέγει, εἰς ἐσπέραν χειμῶνος παρὰ θερμὴν ἑστίαν, διατί ἐνίστε μελαγχολοεῖς τόσον γλυκά; Διατί δὲν ἀκούω τοῦ αὐλοῦ σου τὸν ἦχον, τὴν μολπὴν σου νὰ βουκαλιζῇ τὰ σκότη; Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τοὺς μύθους τῆς μᾶμμης, τὸ ἄλμα τῆς κόρης; νὰ σοὶ ψάλω τὸ ἄσμα τοῦ ναύτου; Ἀγνοεῖς ὅτι τὸ μεϊδιαμά σου εἶναι ζωή μου;

— Ὡ μῆτερ μου! Ἄν τὸ μεϊδιαμά μου ἦναι ζωὴ σου, μὴ φοβοῦ τὴν χλόην τοῦ τάφου, λέγει ὁ Νότης γεννῶν μὲ

μειδιάμα μειδιάμα εἰς τῆς Νάσσω τὰ χεῖλην.

Καὶ ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ του παίζει μετὸν συριγγὸν τοῦ Βορῶα· καὶ μειδιᾷ ἡ μήτηρ. Καὶ ἡ μολπή του βαυκαλίζει τὰ σκότη καὶ εἶναι εὐτυχῆς ἡ Νάσσω.

Μετ' ὀλίγον ἡ Νάσσω κλίνει τὸ μέτωπον βαρῦ, τὸ ὄμμα θολόν.

Ἡ Νάσσω εἶδε τριάκοντα καὶ πέντε πρωίας τὴν χελιδόνα φεύγουσαν πρὸ τῆς λευκῆς χιόνας. Παρθένος εἶχε ξανθοὺς πλουσίους βοστράχους, καὶ ὁ ἀγνὸς διάκονος ἔχασε τοὺς ψαλμοὺς θεωρῶν, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Μήτρα τὴν ὠδήγει νύμφην πρὸ τοῦ βωμοῦ.

Ὅτε τὸν Νότην ὁ πρῶτος Φοῖβος εἶδεν, υἱὸς τοῦ Μήτρα, ἐπιπτες ὑπὸ σφαιραν ἀθανοῦ τὸ λεοντώδες ὀπίσθιον βῆμα στηρίζων τοῦ Ἀνδρούτσου ἐν τῇ ἀτυχεῖ ἐκείνη ἐξεγέρσει τῇ προδρόμῳ τῆς ἡμέρας τοῦ Μαρτίου.

Μετὰ τὰ δάκρυα τῆς Νάσσω ἐποτίσθησαν τὰ τρυφερά ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σουλίθου ἀνθη.

Γιὰ τοῦ Μήτρα! Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ σκότους σου τὴν μέλαιναν ἐσθῆτα φέρει ἡ Νάσσω, τὸ νεκρικόν σου ἐμβλημα· οἱ βόστρυχοί της δὲν ἀναδέονται πλέον εἰς χρυσοῦν στέφος· κυματίζουν κέζτω, καὶ στοναχοῦσι καὶ οὔτοι μετὴν αὔραν.

*Ἄν ἡ Νάσσω ζῆ, πταίουσι τὰ χεῖλην τοῦ Νότη:

— Μητέρα μου, μητέρα μου! Ἡρηνεῖ ὁ Νότης, βλέπων τὸ ὄμμα τῆς Νάσσω νὰ πλῆρ εἰς θολὸν δάκρυ, ἂν τὸ μειδιάμα ἐμοῦ τρέφῃ τοῦ βίου σου τάνθος, ἀλλ' ἐν σου δάκρυ εἰς λυγμοὺς μετὰ πνίγει. ὦ! τῆς μητρός τὸ δάκρυ σβέννει τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου τῶν τέκνων, μητέρα μου.

Καλὴ μου μητέρα, μειδιάσον ἀφοῦ μειδιῶ.

*Ὅς ἀρχίσωμεν πάλιν τὸν καλὸν μας ἐκείνον βίον τῶν γελώτων. Διατί δὲν μοι λέγεις τοὺς μύθους τῆς μάμμης, τὸ ἄλμα τῆς κόρης; διατί δὲν μοι ψάλλεις τὸ ἄσμα τοῦ ναύτου; Μὴ θέλῃς καὶ πάλιν νὰ στεναξῇ ὁ αὐλὸς μου, καὶ ἡ μολπή μου νὰ βαυκαλίσῃ τὰ σκότη; Ἔλεγεν ὁ Νότης.

Ἡ δὲ Νάσσω διηγεῖται τοὺς μύθους τῆς μάμμης, τὸ ἄλμα τῆς Κόρης, καὶ μειδιᾷ τὸ παιδίον· ψάλλει τὸ ἄσμα τοῦ Ναύτου καὶ εἶναι εὐτυχῆς ὁ Νότης.

Μειδιῶσι, μειδιῶσι . . . καὶ ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ Μορφέως.

Μελαγχολεῖ τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ σύμπλεγμα, διότι εἶναι πολὺ εὐτυχές. Διατί νὰ μὴ ἐκάλυπτε τὸν διαυγῆ των οὐρανὸν μικρὸν νέφος; μετρωμαίνει ἡ τόση διαύγεια. Τόση τελειότης εὐτυχίας ἐδῶ; . . . Μὴ νομίσητε τὰ μελαγχολήματά των νεφίδια· ἦσαν καὶ αὐτὰ εὐτυχία καὶ τόσον ἀρρητος, τό-

σον γλυκεῖα! διότι διελύοντο εἰς κρότον φιλήματος φιλοστόργου, εἰς μειδιάμα, εἰς διήγησιν, εἰς αὐλὸν, εἰς μολπὴν . . . καὶ ἐδίωκον τὸ δάκρυ. Ἀλλὰ τὸ δάκρυ πρέπει νὰ τῆφινωμεν νὰ βῆ, νὰ νανκουφίξῃ καὶ αὐτὸ τὴν εὐτυχίαν, μὴ ἀφνω βροντήσῃ κεραυνὸς καὶ γίνῃ πλημμύρα.

Πλὴν ἤδη τοῦ Τιθωνοῦ ἡ φίλη προβάλλει καὶ λέγομεν . . .

Οὕτως ἐπέρωεν τὰς ἐσπέρας.
Διὰ νὰ ἴδωμεν τὸν Νότην καὶ τὴν Νάσσω μετὰ τὸ βῆμα τοῦ Φοῖβου.

IV

Εἰς τὰκτρα τοῦ χωρίου παρὰ τὴν ῥίζαν ὑψικρήνου βράχου, ῥύαξ παχύς, ρεῦμα μᾶλλον, ἐκ χαράδρας καταβρέει, καὶ ἀρδεύει τὴν στενὴν τοῦ χωρίου κοιλάδα.

Ἐκεῖ αἱ παρθένοι τῆς κόμης λευκαίνουνσι τοὺς χιτῶνας, καὶ ἀνελίσσουσιν ἐπάνω βράχου μετὰ κισσοὺς ἐστεμμένου, ὅπου ὁ Φοῖβος θερμαίνει αὐτούς. Ἐκεῖ αἱ βουκολίδες δροσιζοῦσι τὴν καίουσαν γλῶσσαν τῆς ἀγελάδος ψάλλουσαι τὸ ἄσμα τῆς νύμφης τῆς Κρήνης.

Ἀλλὰ πολλάκις αἱ παρθένοι ἔπαυσαν τὸ ἔργον ὠχρῶσαι, καὶ αἱ βουκολίδες τὸ ἄσμα. Ὁ μικρὸς καταβράκτης δὲν κατέπιπτε πλέον εἰς διαυγῆ ῥεῖθρα, ἀλλ' ἐκύλιεν ἀρρίζον αἶμα . . . καὶ ἤκουετο ὁ μυκηθμὸς τοῦ βοῦς ἀρανυμένου νὰ πῖρ, καὶ ὁ τιναγμὸς τῆς πέτρης τοῦ πτηνοῦ φεύγοντος τὸ αἰμάτινον ὕδωρ.

Πολλάκις ἡ χαράδρα ἔχυνε νωπὰ εἰς ἀνθη, ὅσα λευκαθέντα καὶ ἄλλα περιεργα. Ἀλλ' οἱ ἀγρόται ἐφρικίαν ὁπότεν ἔβλεπον αἶμα.

Ἦτο οἰωνός!

Μίαν φορὰν ἐφάνη τὸ αἶμα. Στιγμὴ δὲν παρήλθε καὶ ἐκηρμνίσθη εἰς βράχους ἡ ἀγελάς τοῦ γέροντος Πέτρου! ἄλλην, ἔπεσε κερκυνός! καὶ ἄλλοτε ἀπέθανε γραῖα! Φρικτὰ πράγματα τὰ ὅποια ἀνέγραφεν, ἐπλαττεν, ἐμεγαλοποιεῖ τὸ χωρίον . . . καὶ ἡ κνίσσα θερμῆς δεήσεως ἀνέθροσεν εἰς οὐρανούς.

Ἐπῆρχον περὶ τῆς χαράδρας παραδόσεις βαθεῖαι ὡς αὕτη.

Ἐκεῖ πᾶσαν αὐγὴν τινάσσω τὸν μόνυθρον τῶν βλεφάρων ἐλούετο ὁ Νότης ῥίπτων ὀπισθεν τὴν μαύρην του κόμην. Ἐβρόδιζε τὰς παρειάς του τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, καὶ ῥιγῶν ἐπανήρχετο, ἤραζε τὸν μαστὸν τῆς λευκῆς ἀγελάδος καὶ ἐρρόφα τὸ γάλα. Ἡ μήτηρ ἐξήλειφεν εἰτα μετὰ φίλημα τὴν πάχνην τοῦ γάλακτος ἐκ τοῦ χεῖλους τοῦ τέκνου. Ὁ Νότης ἐμελεπεν, ἐδρεπεν ἀνθη, ὠρχετο . . . ὄλα, ὄλα αὐτὰ ἦσαν εὐτυχία τῆς Νάσσω.

Τὰς ἡμέρας τοῦ Κυρίου ἡ ἀπὸ δὲν εἶσα.

Διότι ὁ αὐλὸς τοῦ Νότη ἤχι ὑπὸ τὴν κλίνουσαν ἰτέαν, καὶ αἱ βουκολίδες, Ναϊάδες, ἐπληττον μετὰ τοὺς μικροὺς ῥοδίνοὺς τῶν πόδας τὴν γῆν τόσον ἐλαφρὰ, τόσον! ὥστε τὸ κρινὸν ἀνίστατο εἰς δροσερὸν ὑπὸ τὸ κοῖλον τοῦ γυμνοῦ ποδός.

Καὶ ἐκυλῖοντο αἱ ἡμέραι εὐτυχεῖς.
Ποῖα μήτηρ ἡγάπα τόσον τὸ τέκνον, ὅσον ἡ Νάσσω τὸν Νότην;

V

Μίαν αὐγὴν ἡ χρυσοῦ τῆς Νάσσω κόμη ἦτο κατάργυρος. Ῥυτίδες πλείοτε τῶν Ματῶν τοῦ βίου της κηλάκουν τὸ χθὲς αὐγάζον μετῶπὸν της.

Ἡ κυπάρισσος ἐλύγισε καὶ ἡ κορυφή της λούεται εἰς λίμνην πυρίνην δακρῶν.

Ζῆς, Νάσσω;
Ἄλλ' ἡ ζωὴ σου εἶναι τὸ μειδιάμα τοῦ τέκνου σου, καὶ ἐγγύς σου δὲν βλέπω τὸν Νότην· ποῦ εἶναι ὁ Νότης σου; ποῦ ἡ μολπή του; ποῦ ὁ αὐλὸς του;

Φεῦ! ὁ Νότης εἶναι μακράν. Πλανᾶται ἐπὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας· φέρει ῥάβδον ποιμένο, καὶ ὁ αὐλὸς του συγκαλεῖ εἰς τὴν δύσιν τοῦ Φοῖβου τὴν ποίμνην τοῦ Βέη τῶν Ἀρκάδων.

Οὗτος διήρχετο ἐκείθεν ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀραβῶς ἔππου του, ἤκουσε τὸν αὐλοῦντα Νότην.

— Νέε, τῷ λέγει, ὁ αὐλὸς σου εἶναι καλὸς νὰ συγκαλῇ τὴν ποίμνην μου. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀρκαδίας.

— Ὁ αὐλὸς μου εἶναι καλὸς νὰ βαυκαλίσῃ τῆς μητρός μου μόνον τὰ στήθη· μένα πλησάον της· μειδιῶν ἀπαντᾷ ὁ Νότης.

— Μάρεσκεῖ τὸ μειδιάμα σου!
— Ἐπλάσθη νὰ ζῆ τὴν μητέρα μου.
— Ἐπάνω, παιδίον, φωνεῖ ὁ Βέης· καὶ ῥίπτει τὸν Νότην ἐπάνω τοῦ τέκνου τῆς Ἀραβίας.

Ὁ Νότης εἶχεν αὐλὸν . . . ὦ! ἂν εἶχε ξίφος! ὦ! ἂν εἶχε ξίφος!

Ἡ φορβὰς τῆς Ἀραβίας αἰσθάνεται τὸν πτερινιστῆρα τοῦ Βέη, πετᾷ. Ἡ ἀστραπὴ βραδύτερον τοῦ ἔππου τοῦ Βέη διέρχεται πρὸ τοῦ οἰκίσκου τῆς Νάσσω· ἀλλ' ἡ μήτηρ ταχύτερον βλέπει.

Νότη μου, Νότη μου! ῥηγνύει φωνὴν, καὶ ἴσταται ὑψηλῆ, ἀναυδος, ἀκίνητος, μὴ πνεύουσα. Ἡ γῆ φεύγει πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ ἡ μήτηρ ἐτοίμη νὰ πέσῃ, ἀγωνιᾷ, περιμένει στήριγμα τὸν αὐλὸν τοῦ τέκνου της.

— Μητέρα μου, μητέρα μου, μ' ἀρπάξουσι, φωνεῖ ὁ Νότης . . . Ἡ μήτηρ σωρὸς πίπτει χαμαί.

Ἡ δὲ αὔρα βαντίζει τὴν λειπόθυμον Νάσσων δρέπουσα τοὺς λόγους τοῦ ἱπταμένου Νότη.

— Μῆτερ μου! ὦ! μὴ ἀποθάνῃς, διότι ὁ Νότης σου δὲν θὰ ζήσῃ. Ὁ ἀπανέλω, μῆτερ μου. Ἴδὲ, δρέψον, λάβε μειδιάματα πολλά, πολλά, ἵνα ζήσῃς ἕως οὗ ἐπανέλθω... καὶ ἡ αὔρα ἐξέπνευσε μὲ τοὺς ὑστάτους λόγους τοῦ Νότη.....

Ὅταν ἡ Νάσσω ἠγέρθη ἔφερε βάρους ἐνὸς αἰῶνος· ἀλλ' ἔζησε, διότι θὰ ἔζη καὶ ὁ Νότης τότε. Δὲν τὸ εἶπεν ὁ Νότης τῆς; ἔπειτα ἦν ἀδύνατον ν' ἀποθάνῃ ὁ εἷς καὶ νὰ ζήσῃ ὁ ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Δ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Πύλη — Ὑλη

Ἐλυσαν αὐτὸ πρῶτος ὁ κ. Στίλπων Π. Ἰωαννίδης. Κατόπιν ὁ κ. Ἰωάννης Πατρικίος διὰ τοῦ ἐξῆς τετραστίχου:

Ἄν ἄλλοτε ἐφόδιζεν, ἂν ἄλλοτε ἠπείλει
Ἐάν ὡς μέγα φόβητρον παρίστατο ἡ Πύλη
Τώρα οὐδ' ὡς αἰνίγματος μικροῦ κρατεῖται Ὑλη
καὶ δὲν τὴν σώζει οὐδὲ κὰν τοῦ Παρθενῶ-
(ν ο ς στήλη)

Αἱ δεσποινίδες Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, Ἀσπασία Ποσειδῶνος καὶ ἡ κ. Χαρίκλεια Μαλοκίνη.
Οἱ κ. κ. Μ. Θεοδώρου, Γ. Κ. Καρατζούλας, Κ. Τσουνουκόπουλος, Σύλλο-

γος Δεκερβίδης, Ι. Κ. Κυρούσης, Ρωμάιδης, καὶ Δημ. Παναγιωτίδης.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Ε' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Ναβουχοδονόσωρ

Ναῦς—βοῦς—χοῦς—δοῦς—νοῦς—σωρὸς

Πρῶτος ἔλυσε τὸ ἀνωτέρω αἰνίγμα ὁ κ. Κωνσταντῖνος Παρασκευόπουλος, μαθητῆς τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν. Κατόπιν αἱ δεσποινίδες Εἰρήνη Φουστιάνου, Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου καὶ ἡ ἐν Κιάτῳ κυρία Χαρίκλεια Πανταζῆ.

Οἱ κ. κ. Στίλπων Ἰωαννίδης, Δ. Θεοδώρου, Σπ. Σολομών, Γ. Νικολέτος, Ἄρ. Καρτέσιος, Νικόλαος Γεωργακόπουλος, Ι. Κ. Κυρούσης, Παναγ. Νάσος, Ἰω. Πατρικίος, Κωνστ. Τουνουκόπουλος καὶ Γ. Βόμβας.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λυτῶν ἐστειλαν ἡμῖν τὴν λύσιν ἐμμέτρως, ἠθέλωμεν δὲ τὰς δημοσιεύσει ἂν εἶχομεν πλεיותרον χώρον.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'.

Τῶν αἰνιγμάτων λύτης ἔαν ἦσαι ἐπιτίθειος,
Τώρα νὰ μ' εὐρῆς, φίλε, καὶ ἀμέσως, εἶναι εὐ-
(κολον.
Πολλάκις εἰς συλλογισμοὺς καὶ σκέψεις σὲ ἐνέ-
(βαλον,
Καθόσον σφόδρα ἐπεθύμησας τὴν γνωριμίαν μου·
Χαρὰ ἂν μ' εὐρῆς σὲ καταλαμβάνει κ' ἀγαλλία-
(σις.
Ἡ κεφαλή μου, καὶ ὁ τράχηλος, κ' οἱ δύο πό-
(δες μου,

Εὐρίσκονται καθ' ὅλον σου τὸ σῶμα, εἶναι ὕ-
(παρξίς,
Τὸ εἶναι σου· ἄνευ αὐτῶν νὰ ζήσῃς εἶν' ἀδύνατον.
Τὰ δύο πρῶτά μου λαβὼν, τὸ πέμπτον καὶ τὸ
(ἔσχατον,
Θὰ μ' ἴδῃς φεύγουσαν εὐθύς εἰς βράχους ζῶον
(λαίμαργον·
Τὸν κῆπον κλείσον κ' ἀτραπῶς εἰπέ νὰ τὸν
(φρουρήσωσι,
Δὲν θὰ ἀφήσω ἐν αὐτῷ οὔτε ἐν φύλλον πράσινον·
Ἄλλὰ νὰ ἐννοοῦμεθα, θὰ μ' ἴδῃς ἐν τῇ κί-
(μενον
Οὐδέποτε δὲ εἰς κυρία ν, φίλε, ὕποκει-
(μενον
Τὰ δύο μου τὰ πρῶτα αἱ γυναῖκες ἔχουν φίλ-
(τατα·
Αὐτῶν προτάσσονται καὶ προηγούνται μετὰ
(πνεύματος
Κ' ὅτ' εἶναι εἰς τοὺς κόλπους των ἐντόνως, τὸ
(κηρύττουσιν.
Διαπορῶν, νομίζω, καὶ ἐκστατικὸς νὰ ἴστασαι!
Τὸ τρίτον λάβε γράμμ', ἂν θέλῃς, καὶ τὸ ἔσχα-
(τον,
Καὶ τότε, νὰ ἔγώ, θὰ σοῦ φωνάξω ὡς μὲ σάλ-
(πιγγα-
Ἄκομη; . . . Εἶν' ἀδύνατον νὰ λύτῃς σὺ τὸ
(αἰνίγμα

ΑΙΝΙΓΜΑ Ζ'

Γ' εἶν' ποῦ δὲν βλέπει ὁ Θεός,
Οἱ βασιλεῖς σπανίως,
Ἄλλὰ ὁ κόσμος ὁ κοινός
Τὸ βλέπει αἰωνίως;

Τῷ πρώτῳ λύτῃ ἐκ τῶν συνδρομητῶν, ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω αἰνιγμάτων, καὶ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ Παρθενῶν δωρεῖται ὠραῖον βαρόμετρον, μετ' ἀπλότητος καὶ χάριτος κατεσκευασμένον, μικρὸν καλὸν κόσμημα τραπέζης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ
Τιμᾶται δρ. Ὡ.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ